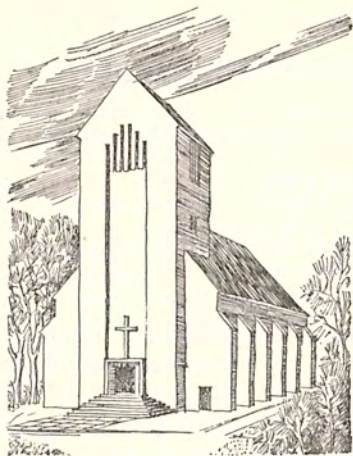

NB. Folkefest med Bazar Søndag den 2. Juni.

Dyssegaardss- Kirken

Nummer 2

1. Juni 1946

11. Aargang

FOLKEFEST OG BAZAR SØNDAG DEN 2. JUNI

Traditionen er, at vi holder den aarlige Fest til Fordel for den nye Kirke paa den første Søndag i Juni Maaned. Det var kun sidste Aar, at vi paa Grund af de særlige Forhold i Befrielsestiden udskød den til Begyndelsen af September. Nu genoptager vi Traditionen og indbyder da hjerteligst Sognets Beboere til at komme paa Kirkegrunden Søndag den 2. Juni og være med til Festen.

Vi har faaet lagt et godt *Program*, hvoraf følgende Enkeltheder her skal anføres:

Kl. 10: Gudstjeneste i Dyssegaardskirken.

Kl. 14: Festpladsen aabnes. Hornorkesterkoncert af F.D.F.s Orkester.

Kl. 15: Folkemøde. Taler: Folketingsmand, Raadmand Aksel Møller.

Kl. 16: Underholdning. Operasanger ved Det kgl. Teater Erik Sjøberg. Kor af Elever fra Dyssegaardsskolen. Dirigent: Bjarne Kirk.

Kl. 19: F.D.F.s Orkester spiller.

Kl. ca. 22: Lodtrækningen.

Paa Festpladsen: Tombola, Skydebane, Haandarbejdsudsalg, Kafferestaurations, Isbod m. m.

Nu haaber vi, at det maa lykkes os som sædvanlig at faa en god Fest (godt Vejr, glade Mennesker og gode Foredrag) og et godt Udbytte til Kirkefondet.

Det ligger jo saadan, at vi forhaabentlig snart kan begynde paa Opførelsen af Kirken. Materiale-mangelen skulde vel snart kunne afhjælpes. Er der ingen, som kan skaffe os Jern?

Men vore Bestræbelser for at indsamle Penge maa jo ikke afsvækkes. Tværtimod — vi maa forstærke vore Anstrengelser. Thi selv om vi har et anseligt Beløb til Raadighed (ca. en kvart Million Kroner), saa er det sandsynligt, at vi med de nuværende Byggepriser maa regne med at skulle helt op paa en halv Million Kr. — altsaa det dobbelte.

Men Haand paa Værket! Det bliver en dejlig Dag, da vi har naaet Maalet og kan indvie Sognets nye, smukke Kirke. Det bliver en Glædens Dag for alle, som har medvirket til Sagens Gennemførelse.

Nu velkommen Søndag den 2. Juni!

Hans Thyge Jacobsen,
Sognepræst.

Den egentlige Fristelse.

Et af de interessanteste Afsnit i vort Ny Testamente er Mathæusevangeliets Kapitel 4, Vers 1—11: Beretningen om Jesu Fristelse.

Denne Beretning har jo nemlig *vor Herre selv* givet, — han var *alene* derude i Ørkenen, — og den kræver derfor vor Opmærksomhed paa en ganske særlig Maade.

Det fremgaar med stor Tydelighed, at det, som Jesus kom ud for paa en saadan afgørende Maade, at han har villet have os overgivet Beretningen derom, var Fristelsen *ikke* paa det moralske Omraade, men paa det religiøse.

Fristeren vidste nok, hvad han gjorde, da han angreb Jesus. Han spildte ikke sin Tid med Smaating, men gik lige til Sagen.

Dette er nemlig Sagen, at *den egentlige Fristelse* er af religiøs Natur. Og det trænger vi til at blive saaledes advaret om, at vi aldrig glemmer det.

Derfor er det vel, vor Herre har villet overgive os denne mærkelige Beretning om en afgørende Krise i hans eget inderste, personlige Liv, hvilken han ellers med fuld Ret kunde have ladet os være uvidende om.

Vi er jo kun altfor tilbøjelige til at glemme det egentlige over Smaatingene.

Hvad er det, som uvilkaarligt kommer i vore Tanker, naar Ordet *Fristelse* lyder?

Det er vore Bestræbelser for at undgaa det umoralske og holde os til Moralen.

Lad nu disse Bestræbelser være fuldtud hæderlige, — og de skjuler tit for os, at alt imens vi bliver mere og mere „moraliske“, saa bliver vi ganske gudløse.

Der gives intet ynkeligere end højt udviklede „moraliske“ Mennesker, som i samme Øjeblik, *Gud* taler til dem paa en eller anden Maade, viser sig at være det lettest tænkelige Bytte for Fristeren: de vil overhovedet ikke give Gud Ret, men staar krampagtig paa deres egen. Det viser sig vel nok særligt, naar Guds Tale gaar ud paa at forkynde dem om en efter deres eget Tykke *ublid* Skæbne. Ak ja!

Fristeren ved nok, hvad han gør. Ofte lader han os have Fred eller endogsaa sejre paa det moralske Omraade, — og alt imens forbereder han *den egentlige Fristelse*, hvormed han bringer os til det afgørende Fald, Frafaldet fra Gud, naar det hedder: „Mennesket lever ikke af Brød — *heller ikke af Moral* — alene, men af hvert Ord, som udgaar af Guds Mund!“.

Lad dog aldrig vor „Moral“ dække vor Guds-frygt!
Hans Thyge Jacobsen.

OVER DØRTÆRSKELEN

Vi har alle befundet os i det Tilfælde, at vi skulde have været et eller andet Sted hen; ja, vi skulde have været af Sted paa den Udflugt for længe siden; vi har hver Dag gaaet ligesom og kikket hen til vor egen Dørtærskel; men det er ikke lykkedes os at overskride den.

Thi Dørtærskelen er det højeste Bjerg i Verden, siger Ordsproget. Dersom man overvandt sig og kom af Sted, vilde man have godt af det, opleve noget derude og finde Hjemmet nyt og friskt, naar man kom tilbage. Man fortryder aldrig saadanne Udflugter. Det véd man meget godt af Erfaring. Men alligevel — man kan ikke komme over Dørtærskelen.

At *bede*, det er ogsaa at gøre en Udflugt. Sjælen samler sig sammen, ryster Døs og Dvale af sig og gaar paa Rejse hen inod Gud, hen at finde ham og knytte Forbindelse med ham.

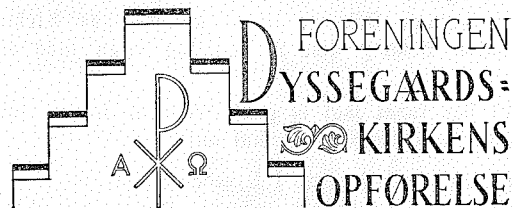
Det er en god Rejse at gøre. Og den er god at komme tilbage fra. Tingene er blevet nye og friske for dig. Det er, som om der var faldet Dug paa det alt sammen.

Og derfor skulde du helst hver Morgen gøre en saadan lille Rejse — flyve, gaa, krybe, kravle hen til din Gud at forbinde dig med ham, inden du for den Dag giver dig ind i de mangfoldige Forbindelser med Verden og Tingene i den.

Du *skulde* — ja, det ved du, det erkender og føler du. Men du føler tillige, at der er en egen Vanskelighed derved.

Du kan ikke komme over Dørtærskelen. Dørtærskelen er det højeste Bjerg i Verden.

Jeg ved om en Student, som undertiden opdagede, efter at han havde faaet Piben tændt, at han havde glemt sin Morgenbøn. Saa vilde han da først ryge Piben ud. Men naar den var røget ud, blev Morgenbønnen atter glemt. Siden lærte Studenten i saadanne Tilfælde at sætte Piben rask fra sig og lade den gaa ud. Og denne lille Kraftanstrengelse var ham en Øvelse i den Kunst at komme over Dørtærskelen. — Ja, en lille Kraftanstrengelse maa der jo til — som til alt godt. Det er kun det onde, der kommer af sig selv.
(Morten Pontoppidan).

Medlemstallet.

Indmeldte Medlemmer: 1091 (sidst 1090).
Tegnet Aarskonlingent: Kr. 5460 (sidst Kr. 5450).
Kontingentgennemsnit: Kr. 5,00 (sidst Kr. 5,00).

Medlemsliste. (Fortsat).

Direktor J. P. Jørgensen, Kærmindevej 27.

Særlige Gaver.

(Indbetalt til Pastor Jacobsen.)

Enkefru Stein, 5 Kr. — Fru Pastor Kragh, 10 Kr. — Ialt: 15 Kr.

Desuden: i Kirkebøsse: Konfirmation 14/4: Kr. 32,80, do. Paaskedag 21/4: Kr. 30,70. Ialt Kr. 63,50.

Ikke Moral, men Kristentro.

Paa min Rejse fornylig mødte jeg i Udlandet det samme Spørgsmaal, som optager de fleste herhjemme: Hvor finder vi Mennesker Retning nu?

Gang paa Gang har jeg hørt, at der spejdes efter *Kristendommen* som den eneste Redningsplanke, men jeg har oftest mødt Tanken i den Form, at det er den kristne *Moral*, som har Betydning. Medens Troslivet og Kirkelivet er af ringe eller ingen Interesse. Denne Betragtning er saa grundumulig og haabløs, at der maa advares imod den, netop fordi den er saa tilsyneladende soleklar.

Nej, den kristne Moral er Troens *Frugt*. Den kristne Moral skaber ikke Kristne, men den skabes af Kristne, som, om end i Skrøbelighed, prøver at følge deres Herres Kald: at elske sin Næste som sig selv. Og mindst af alt kan den kristne Moral skabes ved Beslutninger eller Tvang. Den kristne Moral er sekundær. Den er den troendes glade Trang til at virkeliggøre omkring sig noget af den samme Kærlighed, som han har mødt i Jesu Kristus — han tilskyndes hertil af Kristi Aand.

Der spørges efter en ny „Verden“; der ønskes „en ny Mennesketype“; men de skabes sandelig ikke ved at kræve de gamle kristne Morallove gennemført, men kun ved at Mennesker faar nyt Liv i Kristus, Troens Liv. Det er ikke Systemer eller Principper, men *Liv*, vi har Behov for.

Naar en Føreskikkelse som Feltmarskal *Montgomery* i en lille Afhandling til et engelsk Universitet om Førskab skal sætte Fingeren paa det afgørende Sted, taler han heller ikke om Principper eller moralske Grundsætninger, men om Tro. Han skriver: „Sluttelig: Jeg tror ikke, at en Chef i Dag kan inspirere store Hære, en enkelt Enhed, ja ikke engang en enkelt Mand og føre dem til at vinde store Sejre, *uden at han har en klar Bevidsthed om religiøs Tro*. Han maa være rede til at modtage den og lede sin Afdeling i Lyset af den Tro. Han maa altid holde sin Finger paa den aandelige Puls af sine Arméer, og han maa være aldeles sikker paa, at det aandelige Maal, som inspirerer dem, er rigtigt og sandt og er klart udbredt til hver og en. Hvist han ikke gør delte, kan han ikke vente nogen varig Fremgang.“

Se dette er en helt anden Tale!

Det er ikke Bekendelser af kristne Moral, som skal redde Verden — men Kristus! Naar Verden i Dag spørger om lægende Salver til sine Saar og om Tryghed overfor Atombombernes rædselsvækkende Realitet, saa er Forløsningens Vej *personlig Kristentro*. En Verden, som ønsker Kristi Lov, men ikke hans Naade, som ønsker hans Moral, men ikke hans Samfund, som ønsker hans Idealer, men ikke hans hellige Aand, den har kun set det ydre af den nye Verden og kan ikke vente hans Frelse.

Nej, nu lyder Kaldet om Overgivelse til Gud — saa skal — om det behager ham — ogsaa alle disse Ting gives i Tilgift.

L. P. Fabricius,
Sognepræst.

Uden Tøven.

Domprovst *C. Skovgaard-Petersen* fortæller i sin Bog: „Tilbige til Gud“ — om en mærkelig Oplevelse, han for en Del Aar tilbage havde i en af vore mindre Købstæder:

Der blev holdt Vækkelsesmøder en Uge igenem i Teatersalen paa Byens bedste Hotel. Jeg talte den ene Aften og havde valgt til Tekst det lille Ord: Kom! Jeg sagde til mine Tilhørere, som jeg nu vil sige til Eder: Kom til Gud! Kom uden Svig! Kom uden Frygt! Kom uden Tøven! Hvert enkelt af disse Punkter udviklede jeg lidt nøjere, og da jeg kom til det sidste: Kom uden Tøven! da hændte der mig, hvad vist de fleste Præster til Tider oplever, at det var, som om Gud indefra drev min Sjæl til paany og paany at indskærpe dette: Kom uden Tøven! Hver Gang jeg vilde slutte, dukkede nye rammende Skriftord, nye levende Træk, nye kaldende Formaning op i mit Sind; der var øjensynlig noget dér, Gud vilde have sagt. Endelig fik jeg da sluttet. Da jeg ikke kunde komme hjem samme Aften, overnattede jeg paa et Hotel i Byen, Næste Morgen tidlig kom en Bekendt hen til mig og sagde: „Har De hørt det?“ „Hvad?“ spurgte jeg. „Naa, De ved altsaa ingen Ting. Ja, saa maa jeg hellere fortælle det forfra. Jo, ser De, Købmand N. N. var i Aftes kommen hen til Mødet. Han gaar ellers aldrig i Kirke eller til Møder, men han har en Hustru, som vist i mange Aar har bedt for ham; og — i Gaar Aftes var han altsaa til Stede. Hvad De sagde til Slut om at komme uden Tøven, gjorde et dybt Indtryk paa ham. Paa Hjenvejen sagde han til sin Hustru: Nu vil jeg komme til Gud — uden Tøven! — Som sagt, saa gjort; da de kom hjem, lukkede han sig inde i sin Stue, og hans Hustru, som gik og syslede med Aftenbordet, kunde høre ham bede. Der gik nogen Tid, saa blev der stille. Da der atter var gaaet en Stund, og han stadig ikke kom, gik hans Hustru hen og aabnede Døren til hans Stue; og dér laa han knælende over en Stol. Hun gik hen til ham, sagde, at Aftensbordet var færdigt. Han laa ubevægelig — stille. Da pludselig saa hun — at han var død. Ramt af et Hjerteslag under Bønnen. Død.“

Da jeg hørte min Ven berette det, da forstod jeg, hvorfor Gud havde drevet paa, at jeg skulde sige det om og om igen: Kom uden Tøven! — Og hvor godt, at *han* handlede derefter!

Behøver jeg at sige mere?

Min kære Tilhører, lad det komme til en helig Afgørelse, en fuld og hjertelig Overgivelse til Gud endnu i Aften.

Handl ogsaa Du efter dette Ord: Kom uden Tøven!

Synden.

Af C. Asschenfeldt-Hansen.

I. Hvorledes Synden kom ind i Menneskeverdenen.

Mennesket havde i Kraft af Gudsbilledet Valgfrihed indenfor visse Grænser. Derom vidner Skriften klart. „I vilde ikke“. „Gid du vilde!“ — De Toner møder vi atter og atter. Vantroen har ogsaa villet nægte Valgfriheden og paastaet, at Mennesket var naturbestemt ligesom Dyret. Der er et Gran af Sandhed i dette, for saa vidt som Mennesket, naar det er normalt, aldrig handler

rent vilkaarligt, men har en bestemt Fremgangsmaade. Verden beregner ofte, hvorledes Mennesket vil stille sig. „Det lignede kam at handle saaledes,“ hører vi ofte. Af et sandhedskærligt Menneske venter man ingen Løgn. Den rigtige Udvikling bestaar i, at Valgfriheden benyttes mindre og mindre i de enkelte Tilfælde, fordi man allerede *har* truffet sit Valg. Er man et Guds Barn, saa har man valgt Jesu Spor, og det er en indre Nødvendighed, der driver frem efter. Deri bestaar just den sande Frihed, at Valget af det rette er blevet saaledes fæstnet hos en, at man kan ikke andet. Omvendt kan man miste sin virkelige Frihed ved Gang paa Gang at vælge Synden; man bliver da Syndens Træl.

Synden er en *Kendsgjerning* i Menneskeverden. Mennesket har grublet over, *hvorfra* Synden stammede. Nogle har villet paastaa, at den hørte med til Menneskets Natur. Derved fik Gud Skylden som Skaberens, og derved blev Synden jo berettiget. Men vi føler alle i vort Indre det onde som noget, der *ikke burde* være.

Skriften lærer os, at Synden stammer fra et Misbrug af Valgfriheden, hvorved der skete et Frafald fra Gud. Men tillige fortæller Skriften om, at der har været *forførende* Kræfter til Stede. Vi finder Syndefaldsberetningen i Moseb. Kap. 3.

Skriften bevidner, at Mennesket faldt i den Lydighedsprøve, der skulde til, for at den frie Villie kunde fæstnes til virkelig Frihed. Det fristende var Lysten til at *raade sig selv*, medens den sande Frihed just bestaar i, at *ville være afhængig af Gud* (Joh. 5, 19). Djævelen begynder altid med at sætte et *mon?* foran Guds Ord, vil *vække* Tvivl og Vantrø. Han vil gøre Guds Ord til *Løgn* for os. Syndens Grundformer er: 1) *Sanselighed*, at lade Driften raade over Villien, og 2) *Hovmod*, det Sind, der ophøjer sig selv og mener, at kunne undvære Gud. Derfor kaldes Synden ogsaa *Lovens Overtrædelse* (1 Joh. 3, 4), et Brud med Guds Villie.

Han er den Sten, som blev agtet for intet af Eder, I Bygningsmænd, men som er blevet til en Hovedhjørneste.

Ap. Gern. 4,11.

Om Jesus Kristus er Talen. Han er Hjørneste-
stenen for sin Menighed og for hver enkelt i den. Omkring os og inde i os er Afgrunds Dybder, og vi gyser ved at se ned i dem; for her har de mørke Magter, der vil drage os ned i Dybet, der vil fordærve os til Sjæl og Legeme, lejret sig. Vi ser ind i vort Hjerte, vi ser ud i det, der omgiver os, og vi ængstes for de mørke Magter, der griber efter os. Kun de, der saa disse fordærvede Magter inde i os og uden om os, og som lærte noget af deres forfærdelige Magt at kende, kender Skriget

efter Befrielse. Og dette er det glædelige Budskab, at det nu — Ansigt til Ansigt med Afgrunden og Dybet — forkyndes os, at der er lagt en Grund, der kan redde os fra dem, at der er lagt en Hjørneste, hvorpaa Huset kan hvile trygt og roligt, om vi ellers vil bygge paa den: Jesus Kristus er der.

Denne Hjørneste forkastede Bygningsmændene. Jesus Kristus er til Anstød, til Forargelse. Han er det for *alle*; for vi maa for hans Skyld forandre vor Vej, vort Liv, vor Tænke og al vor Gøen. Gud give, at vi, der er kaldt ind i hans Menighed, ikke forkaster ham, men tjener ham, ham der er Menighedens Herre.

Herre Jesus Kristus, Du er vort Livs evige Grund. Din Haand bærer os, Din Mund taler til os. Hør, Herre, vor Bøn. Lad os ikke vakle og falde, men lad os være dine lydige Børn. Amen.

(Efter „Behold os Herre, ved dit Ord“.)

Tunghøre og døvblevne.

For tunghøre og døvblevne er der i Andreas-kirken, Farimagsgade, Gudstjeneste med Lysskrift og Mangebør:

Pinsedag, Kl. 2, Pastor Holmer. Allergang.

Søndag 23. Juni, Bemærk: *Kl. 10, Pastor Holmer. Allergang.*

Søndag 25. August, Kl. 2, Pastor Holmer.

Søndag 8. September, Kl. 2, Pastor Holmer. Allergang.

Søndag 22. September, Kl. 2, Pastor Bang.

Planlagte Møder i Dyssegaards Sogn i Juni Maaned.

Torsdag den 6. Kl. 20

Friluftsmøde i Præstegaardshaven.

Torsdag den 20. Kl. 20 Bibelkreds

(Tekst: Peters 1. Brev Kapitel 4). Begge Bibelkredse samles hos Fabrikant *Fr. Hansen*, Sønderdalen 34.

Søndag den 23. — Skovtur.

Festkomiteen meddeler Programmet for Turen ved Bibelkreds-Mødet d. 20. Juni.

Lørdag den 29. Kl. 20

Bedemøde i Dyssegaardskirken.

Med dette Nummers Udbringning, vil Bladudde-
lerne gerne modtage et *Bidrag til Bladet*. Det til-
stilles Beboerne i Sognet gratis. Men naturligvis
koster det Penge; og vi har ingen anden Maade
an faa dem paa end at bede velvillige Læsere om
Bidrag. Tak for ethvert saadant — stort eller lille.

Ansvarshavende Redaktør: Pastor *Hans Thyge Jacobsen*.

Teller, Hellerup.